

AHİRETE NİYET ETMEK

Ve men tebi'ahû bi-ihsanin ilâ-yevmi'd-dîn. Emmâ ba'dü:

Fa'lemû eyyühe'l-ihvân fe inne efdale'l-hadîsi kitâbullah ve efdale'l-hedyi hedyü sey-yidinâ Muhammedin sallallahu aleyhi ve sellem ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ ve külle muhdesetin bid'atün ve külle bid'atin dalâletün ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr. Ve bi's-senedi'l-muttasili ile'n-nebiyyi sallallahu aleyhi ve sellem ennehû kâle:

يَا عَجَبًا كُلُّ الْعَجَبِ لِلْمُتَصَدِّقِ بِدَارِ الْخُلُودِ وَهُوَ
يَسْعَى لِدَارِ الْغُرُورِ

"Yâ aceben, külle'l-acebi li'l-mütesaddiki bi-dâri'l-hulûdi li-dâri'l-ğurûr.

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Çok aziz ve muhterem müslüman kardeşlerim! ,

Allah Teâlâ hazretlerinin selamı, rahmeti, bereketi üzerinize olsun.

Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem hazretlerinin ve din büyüklerimizin nasihatlerinden bir miktarını size bahsedeceğim.

Bunların açıklanmasına geçmeden önce evvelen ve hassten Efendimiz Muhammed-i Mustafa Hazretleri'nin ruhu paki için ve sair enbiyâ ve mürselinin ve cümle evliyâullahın ve hasseten Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimizin ashâb-ı kirâmından rıdvanullahi Teâlâ aleyhi ve ecmain müteselsilen ta zamanımıza kadar gelmiş geçmiş olan bütün sâdât-ı meşâyih-i turuk-u aliyyemizin ve hulefâsının, muhiblerin, müridlerinin ruhları için, okuduğumuz kitabın müellifinin ruhu için, bu ilimlerin bize kadar gelmesine emek sarf etmiş olan âlimlerin, ravilerin ruhları için, uzaktan yakından bunları dinlemek üzere şu mescide toplanmış olan, siz kardeşlerimizin ahirete göçmüş olan bütün sevdiklerinin ve yakınlarının ruhları için, biz hayatta olan Müslümanların da sıhhat, afiyet ve saadet, selamet üzere bulunmamız, Allah Teâlâ Hazretlerinin rızasına uygun ömür sürmemiz, huzuruna sevdiği, razı olduğu kullar olarak çıkmamız için bir Fâtiha, İhlâs-ı şerîf kıraat edelim.

Buyurun.

Metnini okumuş olduğum hadis-i şerifte Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*

hazretleri Zeyd b. Sâbit *radiyallahu anh*'ın bize naklettiğine göre şöyle buyurmuş.

a. Dünya Ve Ahiret Hayatı

مَنْ كَانَتْ نِيَّتُهُ الْآخِرَةَ جَمَعَ اللَّهُ شَمْلَهُ وَجَعَلَ غِنَاهُ
فِي قَلْبِهِ وَأَتَتْهُ الدُّنْيَا وَهِيَ رَاغِمَةٌ وَمَنْ كَانَتْ نِيَّتُهُ
الدُّنْيَا فَرَّقَ اللَّهُ عَلَيْهِ أَمْرَهُ وَجَعَلَ فَقْرَهُ بَيْنَ عَيْنَيْهِ
وَلَمْ يَأْتِهِ مِنَ الدُّنْيَا إِلَّا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَهُ

"Men kânet niyyetühü'l-âhirate"

Kimin niyeti ahiret ise, kastı, gayesi, niyeti, maksadı ahiret ise,

"Ceme'a'llâhü şemlehû"

Allah onun iki yakasını bir araya getirir, işlerini onarır, derler toparlar onu,

"Ve ce'ale ğinâhü fî kalbihi"

kalbine bir zenginlik ihsan eder, gönül zenginliği verir.

"Ve etethü' d-dünyâ ve hiye râğimetün."

İstemese de, istemese de dünya ona peşinden sürüklenir, gelir. İstemeye istemeye gelir. Çünkü Allah getirtir. Allah Teâlâ Hazretleri isteyince dünyanın elinde bir şey var, bunu sürte sürte dünya onun peşinden gelir.

"Ve men kânet niyettühü'd-dünyâ."

Kimin de niyeti dünya ise, maksadı, gayesi, dünya ise,

"Ferraka'llâhü aleyhi emrahû."

Allah onun işlerini darmadağın eder. İşini dağıtır. Hani gençler bazen söylüyorlar ya, falancı adam dağıtmış diyorlar. Yani işleri darmadağın, perişan, akli perişan manasına.

"Ve ce'ale fakrahû beyne ayneyhi."

Fakirliğini, muhtaçlığını, ihtiyaç halini iki gözünün ortasına diker. İki gözü ortasında durur. Karşısında hiç gözünden ayrılmaz bir şekilde fakirlik, tecessüm etmiş bir şekilde gözünün önünde durur.

"Ve lem ye'tihî mine'd-dünyâ illâ mâ ketebe'llâhü lehû"

Dünyadan da Allah'ın ona ezelde takdir ettiği ne varsa ondan başka bir şey gelmez. Dünyaya rağbet ettiği halde. Peşinden koştuğu halde. Şimdi bu hadis-i şerif bizim için çok önemli bir dini esası anlatan hadis-i şeriftir.

Dünya deyince bizim bugünkü tahsil seviyesinde insanların anladığı yeryüzüdür, yuvarlak. Efendim, işte eni şu kadar, ekvatoru olan, kutupları olan bir şey anlaşılır.

Halbuki hadis-i şeriflerde dünya deyince bu kastedilmiyor. Dünya, o manada dünyaya

Araplar ard derler. Semavati vel ard derler. Dünya dediği başka bir şey. Biz şimdi dünya deyince yer küreyi anlıyoruz. İşte şu kadar meridyeni var, bu kadar paraleli var, kutupları var, ekvatoru var, beş kıtası var, denizler var filan. Bu değil. Hadis-i şeriflerde dünya kelimesi geçti mi maksat bu değildir.

Nedir?

Hadis-i şerifte dünya kelimesi, âyet-i kerîmede de böyle, âyet-i kerîmede ve hadis-i şerifte dünya kelimesi geçer. Dünya kelimesi yakın demek. Daha yakın, nispeten daha yakın olan şey demek. Bir sıfattır yani, vasıftır.

Yakın olan şey ne?

Bu yakınlık sıfatıyla iki kelime tavsif ediliyor. Bir, el hayatüddünya, yakındaki, daha yakın olan hayat. Yani şu anda bizim yaşadığımız hayat.

Kaç tane hayat var?

İki belli başlı hayat var. Şu anda bizim içinde bulunduğumuz, yakınımızda olan içinde bulunduğumuz hayat, *el-hayatü'd-dünya*, yakın olan hayat. Ötekisi *el-hayatü'l-âhîretü*. İkinci, daha sonraki hayat. Hayat kelimesi demek ki bu yakın sıfatıyla tavsip ediliyor, bir. İkinci, dâr kelimesi. Yurt manasına, ev manasına, çadır

manasına gelen dâr kelimesi bu sıfatla tavsip edilir. *Eddârud-dünya*, yakın olan yurt demek. Yani şu hayat, şu dünya, şu yaşadığımız bu alem, *eddârud-dünyadır*, yakın alemdir. Şu anda içindeyiz. Ötekisi, *eddârul-âhireti*, öteki hayat. Oraya ne zaman gideceğiz?

Öldükten sonra gideceğiz. Kıyamet kopuktan sonra herkes toplanacağı yer, asıl yurt. Ahiret yurdu diyoruz ona. Buna da işte yakın yurt manası.

Şimdi hadis-i şeriflerde dünya denildiği zaman anlaşılan bugünkü hayat, bugünkü içinde bulunduğumuz efendim yaşayış tarzı anlaşılır. Neden bu dünya, bu yaşayış tarzı, bu hayat makbul değil?

O makbullük, makbul olmama bakış tarzına göre değişir. Bugünkü hayat makbul müdür, değil midir?

Bir şey söyleyemem. Nereden bakıyorsan ona göre. Bugünkü hayat makbuldür. Eğer sen bugünkü hayatı, ahireti kazanmak için bir fırsat telakki edip de ah sermayem benim, ömür sermayemdir, ben bunun için gayret sarf edeyim de Allah Teâlâ Hazretleri'nin huzuruna iyi bir kul olarak çıkayım, yüze ak bir kul, defteri amali, temiz bir kul, sevaplarla dolu bir kul

olarak çıkayım diye düşünüyorsan, ne güzel işte bak bu hayatı değerlendiriyorsun. Bu hayatın bir kusuru yok doğrudan doğruya. Amma bir insan bu hayatı gaye ediniyorsa, ya bu dünyaya gelmişim, nereden geldiğimin farkında değilim. Nereye gideceğimin de farkında değilim. Yaşamama bakayım. Bak iki var, zevk var, kumar var, plaj var, eğlence var, çalgı var, gazinolar var, diskotekler var, barlar var, pavyonlar var, efendim seyahatler var. Dünya kadar çeşitli, say sayabildiğin kadar hoşa gidecek şeyler var. Yiyecekler, içecekler, eğlenceler, zevkler, sefalar var. Ben buraya geldim ya, ölüp gideceğim, belki böyle bir şey, fırsat elime ya geçer ya geçmez. Fırsat bu fırsattır. Dal şu zevklerin içine, yaşa yaşayabildiğin kadar, keyfine bak, zevkine bak diye düşünürse insan, işte şey budur. Yani hadis-i şeriflerde dünya denildiği zaman kast edilen mana budur. İnsanoğlu gaye olarak bu hayatı esas alırsa, ben öbür tarafı bilmiyorum, oraya aklım ermez. Ben burada keyfime bakarım. Dünyaya bir kere geldim, bir daha beni buraya getirmeyecekler. Herkes de ölüp gidiyor. Bak lm de biliyor. lm de bilir. Sakın bu dünyanın zevkli sefa ehlinin ölümü bilmediğini

sanmayın. Ölümü çok iyi bilir. Nasıl olsa öleceğim der ama çıkardığı ders farklı. Nasıl olsa öleceğim, o halde vur patlasın, çal oynasın, eğleneyim der o. Biz de nasıl olsa öleceğiz, o halde ölümden sonrasına hazırlanalım deriz. Arada fark var. Yani o da bilir ölümü.

Bilmemek mümkün mü?

Tabutun üstüne yeşil bir örtüyü koyuyorlar. Üstüne de âyet-i kerîmeyi yazıyorlar.

كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ

Küllü nefsin zâikatü'l-mevt.

Her nefis, her insan ölümü tadacak diye yazıyorlar. Herkes de hacı bayramdan, o camiden, bu camiden sevdiklerini omuzuna alıp, tabutunu taşıyıp götürüyor.

Bilmez olur mu?

Herkes ölümü biliyor ama çıkardığı ders farklı. Birisi madem herkes ölüyor diyor, ölmeden yaşayabildiğim kadar yaşayayım, zevkü sefa süreyim. Eğleneyim diyor. Vur patlasın, çal oynasın. Nasıl olursa olsun eğleneyim diyor. Ötekisi de vay, demek ki bu hayatın sonu ölümmüş, acaba ölümden sonraki hayatta ne

var diye ölümden sonraki hayatı esas alıyor. Demek ki insanlar iki ana grupta.

Birisi bugünkü hayatı hedef almış, bugünkü hayatını yaşamaya bakıyor. Arkadaş, bırak sen bu dertleri, gamları, kederleri, keyfine bak, yaşamana bak felsefesi. Bir. Ötekisi de, bu hayat fani bir hayattır, gelip geçiyor, bundan sonra ebedi bir hayata gideceğiz, ben o ebedi hayatı imar edeyim. İşte iki tane esaslı şey. İki tane esaslı yol. Birisi dünyayı hedef alıyor, ötekisi de ahireti hedef alıyor. Bu iki yolun da ehilleri var, adamları var, taraftarları var. Müdafaa ediyorlar. Boşver arkadaş diyor. Günlük gün etmeye bak diyor.

Nasıl günümü gün edeyim?

Çal, çırp, yaşa, eğlen, gez, dolaş. Kendi şeyine bak. Babana dahi itimat etme. Nereden kazanırsan kazan. Hiç kimseye aldırma falan gibi böyle felsefelerle. Öteki adam da korkuyor, ahireti esas alıyor. İşte dünya ve ahiret deyince bu iki zihniyeti hatırıma getireceğiz. Ayetlerde ve hadis-i şeriflerde, ümmiyetle dünya zikredildiği zaman, hedefini bugünkü hayatı yaşamaya yöneltmiş insanı anlayacağız. Ahiret ehli deyince de, bundan sonraki hayata inanmış ve onu imar etmeye çalışan

insanı anlayacağız. Şimdi biz aslında Müslümanlar olarak hepimizin hangi gruptan olmamız gerekir?

Hiç şek şüphe yok ki. Amentü de diyoruz ki, *Amentü billahi ve melâiketihî, ve kütübihî ve rusühî ve'l yevmi'l-âhîri* Beşinci de diyoruz ki, Allah'a inandım, meleklerine inandım, kitaplarına inandım, peygamberlerine inandım, gönderdiği elçilere, hak elçilerine inandım ve ahiret gününe inandım diyoruz.

Diyor muyuz?

İmanımız bunu demezsek tamam olur mu?

Olmaz.

Amentümüz onu şeylerimiz, hadis-i şeriflerimizde zikrediyor. Ulemâmız da kitaplarımız da yazmış. Efendim ben her şeye inanırım da ahirete inanmam. O zaman sen müslüman değilsin, buyur. Dünya üzerindeki çeşit çeşit vitrinlerden kendine felsefe beğen. Hangi felsefeyi beğenirsen buyur, al. Koltuğun altına kitabını al, o felsefenin ehli ol. Müslüman olmazsın. Ne olursan ol. Ne olursan ol ondan sonra. Müslüman oldu mu *vel yevmil ahiri* diyor. Ahirete de inanıyor Müslüman. O halde ahirete inanan bir insan ahireti ihmal edemez.

Ahirete inanan bir insan 80-70 yıldır şu dünya hayatını hedef almaz, ahireti hedef alır. Bütün Müslümanların esas itibariyle o halde ahiret ehli olması gerekir. Madem ahirete inanıyor, ahiret için çalışması gerekir. Ama Müslümanların bütünü maalesef bu kafada değildir.

Neden?

İyi müslüman değildir de ondan. Dünyadan haberi yoktur. Amentüsünden haberi yoktur müslümanın. Fâtîha'yı bilmez. Besmele'yi de doğru düzgün çekmez. İnşaallah, inşaallah der. Telaffuzunu doğru yapmaz. Hadi telaffuzu yanlış olsa da fikri doğru olsa. Eskiden bir ümmi derviş bir çiçeği eline almış. O çiçekten ne ibretler çıkartırmış. Gözü yaşarırmış. Allah Allah şunun rengine bak, şunun kokusundaki güzelliğe bak diye. Hüngür hüngür ağlıyor. Neden? Mevlam yaratmış.

Nasıl yaratmış?

Şu kokuyu nasıl vermiş diyor. Sonra boynunu eğri görür. Sonra sordum sarı çiçeğe neden boynun eğridir diye. Konuşur yani. İbret alır. Ârif bir insan ama bizimkiler ibret almaz. Dünyadan haberi yok. Arapça bilmez, dinini bilmez, imanını bilmez, ametüsünü bilmez. Onun için bizim Müslümanların yekpare

hepsinin ahiret ehli olması lazım ama maalesef öyle değil. Bir kısmı ehli dünyadır. Hem de adam akıllı ehli dünyadır. Yarış edecek kadar öteki ehli dünyayla, öteki dünya ehliyle yarışacak kadar ehli dünyadır. Dünya için astı asar, keser, çalar, çırpar, uğraşır, didinir, kalp kırar, haramlara batar çıkar.

Ne anladım kardeşim ben senin ahirete inandığından?

Ahiret var, hesap var diyorsun. Hayrola, bunlar ne böyle?

Nereden girdi bu faize, bu harama?

Nasıl yapıyorsun bu işi, öteki işi filan?

Akıl almaz. Demek ki Müslümanların bir kısmı gafildir. Bu önceden belli miydi hocam? Elbette belli. Elbette belli.

وَمَا أَكْثَرُ النَّاسِ وَلَوْ حَرَصْتَ بِمُؤْمِنِينَ

Ve mâ ekseru'n-nâsi velev haraste bi-mü'minîn.

İnsanların çoğu ne kadar gayret etsen, çırpınsan, didinsen de Ey Resulüm inanmayacaklar. İnsanların ekseriyeti cehenneme kütük olacak. Cehennemi yakmakta kütük olacak. Kafası idrak olmadıktan sonra Allah Teâlâ Hazretleri yarattığı kullar, hepimiz aciz

naçiz kullarıyız. Bir kısmı cehenneme kütük olacak insanların büyük bir kısmı. Müminler insanların topluluğu içinde azdır. Büyük bir kısmı gafil. Biz kendimiz uğraşır, didinir, çırpırır da o gafil insanların güruhundan kendimizi kurtarabilirsek, kurtarır da kendimizi kenara çekebilirsek, denize düşmüş binlerce insan, çırpırınan insanlardan birkaç tanesi fırsatı bulmuş da sahile çıkmış gibi olur.

Geçenlerde, kaç sene önceydi, 15 sene önce miydi? Kocaman bir vapur İzmit'ten tıka basa dolu çıktı İzmit görfezine, Lodos'ta devrildi, Gölcük tarafından geçemedi battı. 400 kişi boğuldu, gazetelerin yazdığına göre. Eh, yüzen kurtuldu. Yani ötekilerin hepsi boğuldu. Yüzme bilmeyenler, kimsenin kimsese faydası olmadı. Yüzen, pazusu kuvvetli olan, yüzmeyi bilen, o fırtınalı havada sahile çıktı, canını kurtarabildi. Dünya da böyledir. Lokman-ı Hekim aleyhisselam demiş ki, oğluna söylemiş,

الدُّنْيَا بَحْرٌ عَمِيقٌ كَثِيرٌ مِنَ النَّاسِ يُغْرَقُ فِيهَا

"Ed-dünyâ bahrun 'amîkun kesirün mine'n-nâsi yüğraku fîhâ."

Dünya bir derin denizdir. Çoğu insan onun içinde boğulur, ekseriyet boğulur. Dikkat edelim ki ondan olmayalım. O güruhun içinde olmayalım. Olursak ne olur yani?

Biz ziyan ederiz. Biz ziyan ederiz. Kâr da bize, zarar da bize. Allah Teâlâ Hazretleri'nin milyarlar milyarlar mahlukundan bir mahlukuz biz. Bir tanesi cehennemlik olmuş. Hepsi cehennemlik olmuş. Ne fark eder Allah Teâlâ Hazretleri'nin azametinden ne eksilir?

Hiçbir şey eksilmez. O halde çırpınacağız, biz çırpınacağız, biz uğraşacağız, gayret sarf edeceğiz. Uğraşmıyoruz. Bir türlü ateş almıyoruz. Çakıyoruz, yakıyoruz, yakından uğraşıyoruz. Bir türlü kalbimizin ateşi ısınmıyor, yanmıyor. Söyle, söyle. Sanki ben bir menfaat sahibi olacaktım gibi dinlemiyor. Dinleyen anlamıyor. Olmaz öyle. İkazı anlar, anlamaz İnsan aklını başına devşirecek, toplayacak, ona göre tedbir alacak. Bu dünyayı hedef aldın mı, buradaki yaşamayı ya geçer eline ya geçmez, belli değil. Ama geçmeyeceğini bu hadis-i şerifte şimdi anladık. Takdirde ne varsa o geçer, fazlası geçmez. İstedığın kadar çırpın, uğraş, ondan fazlası geçmez. Ahiretini kaybedersin. Gene de

hastalık gelir, üzüntü gelir, dert gelir, çoluğundan, çocuğundan, işinden, gücünden, memuriyetinden. Bin bir türlü sıkıntı olur gene.

Hiç Allah'tan gafil olmaya gelir mi?

Değer mi yani şu dünyada?

Her an muhtaçsın, her an onun rızkını yiyorsun. Akıllıca bir şey değil. Şimdi bu izaha göre bir kere daha hadis-i şerif'i okuyalım. Buyuruyor ki Peygamber Efendimiz; Kimin niyeti ahiretse, kimin hedefi ahiretse Allah onun işini derler, toparlar. Allah onun iki yakasını bir araya getirir, işini onarır, düzenler. Ve gözünün önüne, gönlüne gönül zenginliği verir. Bir huzur, bir rahatlık verir, oh elhamdülillah. Gönlü zengin olur. Şu Allah'ın bir lütfu. Ahireti düşünen insana bir lütuf. Eski şeylerden hani hükümdarlardan, Büyük İskender dedikleri adam gelmiş, bir hakimin yanına ziyaretine gitmiş, dikilmiş başına, demiş dile benden ne dilersin?

Büyük İskender, üstünde zırhları var, kılıcı var, silahları var. Büyük hükümdar, ordusuyla Balkanlardan geçmiş, Anadolu'dan geçmiş, Hindistanları, Türkistanları dolaşmış gelmiş bir adam.

Dile benden ne dilersin?

Şöyle bakmış, gölge etme demiş, başka ihsan istemem. Çekil güneşimden, gölge etme, güneşime mani olma da ihsanın senin olsun, senin iyiliğini istemem, başka bir şey istemem demiş. Böyle meşhur bir sözdür, gölge etme, başka ihsan istemem diye. Demek ki Allah Teâlâ Hazretleri böyle bir insanın niyeti ahiret olunca Allah işini onarıyor, gönlüne bir gönül zenginliği veriyor. Aldırmıyor yani dünyaya. Öteki padişah sanıyor ki o adam kıvranacak, kendisinden bir yardım isteyecek filan. Hiç, gölge etme diyor, ben rahatım, hoşum. Gönlüne bir şey verince Allah. Bu gönül zenginliği de çok önemlidir. Kem dürür yoksulluktan nicelerin varlığı, Bunca varlık var iken gitmez gönül dardı. Bazı insanların yoksulluktan daha beterdir varlığı. O kadar varlığı vardır, parası, mülkü, malı, efendim, şusu, busu, gönüldarlığı gitmez. Hadi bakalım, hadi bakalım nerede tedavi ettireceksin o gönüldarlığını?

Uğraş bakalım. Nereden uğraşta o gönüldarlığını, nereden gidereceksin bakalım?

Gönüldarlığını insandan Allah giderir. Gönlüne zenginliği insana Allah verir. İnsana hoşluğu Allah verir. İsteddiği kadar zengin olsun,

milyarder olur. Şu İnan Őahı acaba rahat yaşadı mı hiÇ sanmıyorum. İnan'a gittik, gördük saraylarını, aklım durdu, ben ömrümde öyle saray İstanbul'da falan görmedim. Yani odalarına falan girdiği zaman kelimelerle tarif edilmesi mümkün değil. Perdelerini altınla, altın perde, iŐletmiŐ perdelerini, tavanları altın, etrafı altın, her tarafı kristal, tarifi mümkün değil. O kadar güzel Şey insan göremez yani. O adam mes'ud değildi.

Neden?

iki de bir de pilot kendisi, ödü patlıyordu. iki de bir de biraz memlekette kısırtı oldu mu hop havaalanına gidiyordu uŐaĐına binip kaçmak için. Öyle ödü patlayan insan, korkan insan yediği yemekten tad alır mı?

Bak ben Elhamdülillah rahatım. İstedim zaman yatarım, istediğim zaman kalkarım. Kavun istersem kavun alırım, karpuz istersem karpuz alırım, kimsede bir Şey demez, bir derdim yok kimseyle, bir problemim yok, rahat rahat yaŐarım. Ama o adam o kadar parayla, pulla rahat mıydı, değildi. Ödü patlıyordu, her gün, her gün, sabahtan akşama kaç defa ölüyordu o adam. Onun için Őahlık mahlık para etmez. İnanın gönlüne huzuru, hoşluğu Allah

verir. Nice zenginler vardır ki gönlü dardır. Kemdürür yoksulluktan nicelerin varlığı, Bunca varlık varken gitmez gönüldarlığı. Gönüldarlığı gitmedi mi de hayatın tadı olmaz ki. Yemek koyar önüne, istemem der. Oturur, sigara üstüne sigara yakar, eli titrer. Sigarayı doğru düzgün içemez. Oraya üfürür, püf, bu tarafa üfürür. Hay Allah, bundan nasıl kurtulacağım, bilmem ne yapacağım, uğraş didin. Gel de bir bak bakalım Müslümanların haline. İbadet etmiş bir insanın haline bak. Akşama oruç tutmuş da şöyle, biraz bayılmış bir Müslümanın haline bak. Onun huzurunu parayla alabilir misin? Evet, aç kalmış, biraz sıkıntı çekmiş ama ne kadar huzurlu. Çünkü hadis-i şerifte vaad edilmiş. İbadeti yaptığı bir insan ne kadar hoş oluyor. Gece uykusuz kalıyorsun, birazcık. Sabah geliyorsun, namazı kılıyorsun. Biraz uykusuzluk ama oh elhamdülillah namazı kılmışsın. Tabi bir de ahirette ecri şeyi var.

Hasılı, Allah Teâlâ Hazretleri gönlüne zenginlik verir. Ahireti düşünen insana işlerini onarır derler, toparlar.

Ve en son cümle çok önemli.

"Ve etethü' d-dünyâ ve hiye râğimetün."

Burnu sürte sürte dünya onun peşinden gelir.

Onun için şimdi ehlullahı bu dünya ehli adamlar anlayamazlar. Büyük evliyâullahı, ehlullahı anlayamaz.

Neden anlayamaz?

Allah Allah, bu ehlullah bu kadar parası nereden der?

Parasız olması lazım değil mi? Madem dünyadan yüz çeviriyor bu adam, bunun parası olmaması lazım, fakir olması lazım. Bir sırtında kaba saba bir aba olacak, boynu bükük olacak, beli bükük olacak, elinde bir eğri bürün değnek olacak, ayağında bir yırtık çarık olacak, böyle olması lazım.

Niye bu zengin der?

Aklı almaz.

Neden?

O dünyadan yüz geçince dünya burnu sürte sürte peşinden gidiyor onun. Bak hadis-i şerifleri bir daha okuyayım, hatırında kalır.

"Ve etethü' d-dünyâ ve hiye râğimetün."

Burnu sürte sürte dünya onun peşinden gelir. Allah Allah yolunda gitti mi insan arkasından gelir. Şeyi anlatıyorlar, Ebu'l-Hasan el-Harakânî hazretlerini, ooo ne kadar zenginmiş.

Eyüp aleyhisselam, peygamberlerden misal verelim. O kadar çok sürüleri varmış, o kadar çok adamları varmış, o kadar çok evladı şeyi varmış. Eyüp aleyhisselam peygamber, aynı Allah'ın gönderdiği, aynı yolun yolcusu insanlar değil mi?

O da dünyaya kıymet vermiş mi?

O da vermemiş.

Ee, niye o kadar şey gelmiş?

Dünyadan sırt çevirdi mi, dünya peşinden sürtüne sürtüne gelir. Burnunu sürte sürte gelirde ondan. İbrahim aleyhisselam o kadar zenginmiş ki ovaları doldurmuş şeyi. Malı, mülkü, davarları ovaları doldurmuş. Ama ölümü göze aldı. Hayatını hiçe saydı. Bu putlara tapmayın dedi.

Tapmamaları için halkını nasıl irşad etti?

Bak öyle hayatı bile gözünden sildiği halde bak hayat nasıl peşinden zenginlikler geliyor. Evliyâullahtan Ebû Bekrî Sıddık Hazretleri, çok zengindi. Hazreti Osman *radiyallahu anh* fevkalade zengindi. Ebu'l-Hasan el-Harakânî Hazretleri, Kars'ta metfun. Çok zengin bir insanmış. O para pul nereden geliyor?

Dünyadan yüz çevirdiği için geliyor. Ehli dünya anlayamaz onun için. Allah Allah der, ya

ne biçim iş bu der. Bu adam acaba ehli dünya mı der bu sefer?

Parasının pulunun şeyini çok görünce, Cüneyd-i Bağdâdî Hazretleri, böyle menkabeleri var. Birisi ona zengin filan demiş galiba, peki belki toparlayamayacağım. Ondan sonra hadi gel falanca yere gidelim, bu malları verelim filan demişlerde. Ötekisi fakir, elindeki azıcık bir şeyi verememiş. Bu her şeyi bırakmış, yürümüş gitmiş. Veyahut hepsini Allah yolunda vermiş. Bak diyor, benim bu kadar çokken hepsinin gönlümde hiçbir yeri yok. Bırakıp gidebiliyorum. Senin azıcık ama, bir lokma ama o lokmadan vazgeçemiyorsun, bırakıp da gidemiyorsun. Demek ki senin gönlünü daha çok tutuyor bu dünya meselesi. Gönlüne girmedikten sonra ehlullah onu Allah yolunda harcamışlardır. Bîzar olmuşlardır. Yani maldan Allah Allah istemem dedikçe gelir. Adamın birisi gelmiş, bir zengin zata, Evliyâullah'tan bir kimseye demiş ki, efendim ben demiş, evimde bir bereket, evimde bir bolluk, yiyecek, içecek, her işim rast gidiyor. Şaşıyorum demiş, acaba bu bir istidraç mı demiş. İstidraç diye.

سَنَسْتَدْرِجُهُمْ مِنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُونَ

Senestedricühüm min haysü lâ ya'lemûn.

(A'râf Suresi 182. Ayet)

Âyet-i kerîmesinden çıkmış bir kelime bu. İstidraç, kötü insanları Allah, iyi yoldaymış gibi böyle gafil gafil yürür yürür yürür ve birden yakalar, cezalandırır. Karun gibi, Firavun gibi, hiç Firavun ümit eder miydi sonunda öyle denizde boğulacağını?

Kovalarken, zavallı müminleri, daha önceden çocukları keserken hiç düşünür müydü sonunda öyle boğulacağını?

Düşünmezdi. Böyle derece derece Allah onu gafletle yakalar. Cezasını patdanak kafasına indirir, ona istidraç derler. Yani bir insanda bazen güzel haller görünürse, o güzel haller istidraç olabilir. Keramete benzer mesela, bazı haller görünür. Keramet sanır başkası, bilmeyen insan. Onu bir şey sanır, ne olacak keramet dediğin. En önemli mesele hüsn ü hatimeye ulaşması insanın. Allah'ın huzurunda makbul olması. Acaba demiş o gelip soran kişi, benim her yerimde, her işimde bir bolluk var. Acaba istidraç mı?

Yani ben böyle gaflet içinde böyle şey yaparken Allah bana bir ceza mı verecek?

Bu bolluk suni bir bolluk mu?

Yani sonu ters gelen bir bolluk mu acaba diye şey yapmış. O da demiş ki, evladım, ekmek al demiş, peynir al demiş, sokakta ye demiş, gezerken. Peki, bir hafta sonra gene gel demiş. Bir hafta sonra gelmiş, ne oldu durumun?

Efendim demiş, daha fazla bolluk oldu evimde. Yiyecek, içecek, bolluk, ferahlık, rahatlık, çok haşa. Her halim hoş. Korkuyorum demiş yani. İyi halinden korkuyor bak akıllı insanlar. E demiş ben sana ekmek ye dedim.

Yemedin mi?

Sokaklarda yedim.

Nasıl yedin?

Kimse görmeyecek gibi böyle saklayarak yedim.

Kırık dökülmedi mi yere?

Dökülmemesi için altından şöyle bir örtü tuttum eteğimi. Şöyle yedim görmeyecek gibi. Bir keresinde bir sıçradı, kırık döküldü yere demiş. Aradım aradım saatlerce kırığı bulamadım demiş. Sonunda orasını taşla çevirdim demiş. Yani üstüne kırın basmasınlar diye etrafını böyle küçük taşlarla. Git evladım demiş, git seninki istidraç demiş. Değil demiş, keramet demiş, seni Allah ikram ediyor. Çünkü

bakmış ki hali iyi, edebi çok yerinde, böyle olur işte. Allah yolunda giderse insan giderir. Onu o zaman sen dünyalığı çok diye kılama. O dünyalığı istemiyor ki, Allah ona şey yapıyor, yani bak dünya peşinden gelir diyor Peygamber Efendimiz hadis-i şerifinde öyle söylüyor.

Gelelim ötekisine.

Niyeti dünya olan kimseye gelince, niyeti dünya olan kimsenin de Allah işini dağıtır.

"Ferraka'llâhü aleyhi emrahû."

Farraka tefrik etmek, dağıtmak. Allah onun işini dağıtır. Dağılır. Bir alakası orada, bir alakası burada, bir alakası burada. Eyvah çocuğun durumunu oldu, evin durumunu ne oldu. Sana garanti edilmiş olan rızıkın peşinde sabahtan akşama koşuşup durma. Garanti edilmedi değil miydi bu rızık?

Rızık garanti edildi. Rızıkını yazmadı mı Allah Teâlâ Hazretleri?

Ezelde yazdı. Melekler geldiler, daha doğmadan yazdılar onun rızıkını. Rızık garantili. Sonra Allah Teâlâ Hazretleri Kur'an-ı Kerîm'de öyle buyuruyor. Korkmayın, rızıklandırırım diye. Garantili. Senin o garantili şeyin peşinde ömrünü harcama.

b. Kulluk Ve Rızkın Fazileti

فَتَقْصِرْ عَنْ مَنْ طَلَبَ مِنْكَ

"Fe-taksîru an men tulûbe minke."

Fakat senden istenen kullukta kusur etmen. Kulluk. Ne istiyor Allah bizden? Güzel kulluk istiyor. Edepli, terbiyeli, emirlerine uygun yaşayan bir kul olmamız lazım bizim. Allah'ın, Allah adamı olmamız lazım. Allah'ın dininin eri olmamız lazım. Allah'ın yolunu yürümemiz lazım. Biz o işi bırakmışız. Asıl bizden resmen, alenen o istenmiş. Ey kullarım! Bana itaat edin, bana ibadet edin, benim yolumda yürüyün diye. Alenen istememiş mi Kur'an-ı Kerîm'de Allah bizden istemiş.

Ey kulum!

Bana kulluk et, bana ibadet et, benim emirlerimi tut.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ
الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ

Yâ eyyühellezîne âmenû.

Ey iman edenler!

Yâ eyyühe'llezîne âmenû izâ nûdiye li's-salâti min yevmi'l-cümü'ati fes'av ilâ zikri'lllâh.

Cuma günü namaz için çağırıldığınız zaman, ezan okunduğu zaman koşun Allah'ın zikrine, namaza, camiye gelin diyor. Mesela.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا

Yâ eyyühe'llezîne âmenû't-teku'llâhe ve kûlû kavlen sedîde.

Ey iman edenler! Allah'tan korkun. Doğru söz söyleyin.

وَلَا تُخْسِرُوا الْمِيزَانَ

Velâ tühsirû'l-mîzân.

Teraziyi yanlış tartmayın. Pek çok emirler var. Bunların hepsi aşikâr emirler, tavsiyeler. Biz bu kulluk bizden istiyor. Allah istiyor bizden, böyle yapacaksın diye. Biz orada kusurlu duruyoruz. Öbür tarafta da korkma ben sana rızkını vereceğim telaşlanma. Telaşlanma ben sana öğlende akşamda gıdanı garanti vereceğim demiş, biz de sabahtan akşama rızık peşinde koşuyoruz. Ya gelecek zaten garanti etmiş Allah Teâlâ Hazretleri, Razzâk-ı Alem. Alemlerin Razzâkı olan Allah Teâlâ Hazretleri garanti etmiş, hadi bakalım geçir vakti.

Ne yaptın sabahtan akşama?

Ne yapacağım?

Onu aldım, bunu sattım, oraya gittim, buraya gittim, uğraştım, didindim, terledim.

Eee?

Sabahı kılamadım, öğleyi kaçırdım, ikindi de şöyle oldu, böyle oldu. Tu yazıklar olsun sana ya. Sen kulluğu yapamadın, ondan sonra uğraş, didin. İşte böyle olur.

Allah Teâlâ Hazretleri insanın gözünden perdeyi kaldırsın. Perdeyi kaldırmadımı, göremez ki bunu. Şimdi benim bu sözlerimi dinlese bir ehli dünya, vay hocaya bak diyecek. Ben o hocanın sözüne uysam diyecek, akşama çoluk çocuk aç diyecek. Öyle der. Ben kendim söylesem o zaman öyle deme hakkı var. Ben demiyorum ki ben Resûlullah'ın hadis-i şerifini kitabında önüme koyuyorum. Hadis kitabında önüme koyuyorum. Oradan hadis-i şerifi okuyorum.

İtirazın var mı Resûlullah'a?

Resulûllah *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretleri yemin ederek söylüyor, vallahi tasadduk etmekle mal eksilmez diyor.

Sen mi daha akıllısın, Resûlullah mı daha akıllı?

Sen akıllıysan buyur o zaman, hadi madem sen daha akıllısın, buyur koş. Dünya malının,

maaşının peşinde koş dolaş bakalım, hiç kulluk etme, sana ölüm gelmeyecek mi?

Nasıl olsa istesen de istemesen de, memnun olsan da, olmasan da, çırpınsan da, çok uzaklara kaçsan da ölüm gelmeyecek mi sana?

Seni bir gün yakalamayacak mı ecel?

Azrail bir gün senin başına çökmeyecek mi?

Ver bakalım şu emaneti demeyecek mi?

Diyecek. Nasıl gideceksin o zaman Allah Teâlâ Hazretlerinin huzuruna?

Gel bakalım. Ver hesabı dediği zaman ne diyeceksin?

Nice bir besleyesin bu kadd ile kameti, Düştün dünya zevkine, unuttun kıyameti. Ne kadar besleyeceksin bu dünyayı?

Besle bakalım, besle besle. Kabirde kurtlar yesin diye. Besle onu, kabirde kurtlar yesin. Öteki tarafa hiç çalışma. Madem öyle daha akıllısın. Ama akıllı insanlar böyle yapmışlar. Yani bu hadise-i şeriflerin yolunda gitmişler, Allah da vermiş, bir iki denedikten sonra bakmış öyle oluyor, ondan sonra o yoldan ayrılmamış. Geçenlerde anlattım ya, hani bir zat eskiden ehl-i dünya bir kimseymiş.

Sonradan bir böyle dönmüş, tam bir dönüşle Allah Teâlâ Hazretleri'nin yolunda iyi bir kul olmuş.

Nasıl oldu bu diyorlar?

E bir cuma günü diyor namaz kılınacaktı diyor. Değirmenden un gelecekti diyor. Korudan hayvan gelecekti köstekli. Efendim bahçe sulanacaktı diyor. Bir sürü iş başıma üşüştü. Korudan hayvanı getirmesem akşam kurtlar parçalayacak. Değirmene gitmesem un çuvalı orada sırada kalacak. Öğütülmeyecek, evde de yiyecek yok, çocuk açlıktan kıvranıyorlar, ekmek ekmek diye bağıyorlar. Bahçeyi sulamaya gitmesem, suyun günü o gün geldi, sulamasam başkasına geçecek nöbet, benim bahçe sararıp solacak, ne fasulye, ne domates, ne patlıcan, yiyecek içecek olmayacak. Dört beş iş bir araya gelmiş. Ne yapayım, ne yapayım, nasıl olsa yetişemeyeceğim demiş. Olan olacak bize ziyana uğrayacağız. Namaza gideyim bari demiş. Kalkmış cuma namazına gelmiş, kılmış. Cuma namazını kıldıktan sonra evine gidiyor, bakıyor ki korka korka gidiyor ama hanım kapıda karşılayacak. Un nerede, çoluk çocuk aç, be adam ne biçim şeysin diyecek diye

korkarak gidiyor. Bakmış hiç ses seda yok. İçeri girmiş, ekmek kokusu var.

Hanım ne oldu?

Sorma demiş. Komşu değirmenden geldi. Hayvandan çuvalları indirirken bir de baktım ki bizim çuvallar, komşu, ya sen bizim çuvalları almışsın. Hay Allah, tüh, yanlış olmuş. Hadi siz bunları alın, ben kendi çuvallarımı alayım. Yani onun çuvallarının değirmeninde öğütü vermiş, kendi çuvalları kalmış. Bak o şeye gitti, o adam cumayı kılmadı da değirmene gitti, bak o kendi çuvalı yerine başkasının çuvalını getiriyor. Ne ibretler var. Ondan sonra çuval geldi bak kendiliğinden. Biraz sonra bir kişneme bakmış hayvan orada, kösteğini koparmış, çitin üstünden atlamış, tarladan gelmiş. O iş de halloldu. Hayvan bilir evi yani. Çiti atladı mı, gelebilir. Bunu köylüler, hayvanı olan herkes bilir. Eh biraz sonra da komşusu gelmiş gülererek, yahu demiş sen unuttun mu bugün senin bahçenin sulanma günüydü? Unutmadım ama demiş ne yapayım demiş, boynunu bükmüş. Hadi demiş, baktım acıdım sana demiş. Bahçen sararmış solmuş, sen de gelmedin, vakit geçiyor, arkın önünü açıverdim, sulayıverdim bahçeni demiş. Bahçesi sulandı, hayvanı geldi, değirmenden

unu geldi, her şeyi halloldu, cuması da kılınmış oldu. Haa demiş akıllı adam, bak ben bir Allah yolunda gittim, Allah üç işimi, dört işimi, birini hepsini hallettiriverdi.

Kadir değil mi?

Her şeye kadir, her şeyi zaten O yapıyor. Sen istesen, uğraşsan, on tane adam peşine koşsan bu dört işi bir araya getiremezsin. Allah dileyince getiriyor. Baktım ki böyle Allah yolunda gidince işlerim kendiliğinden hall oluyor, Allah'ın yoluna gittim, iyi kul oldum demiş. Ondan sonra da tabii bak bir tecrübeden anladı, ona göre yaşadı, ondan sonra da hakikaten her şeyi Allah'ın rızasına uygun yaptıkça gene gelmiş. Öyle yapmaz da insan dünyaya sarılırsa, O zaman işte öteki insanlar gibi olur. Uğraşır uğraşır, sonunda bir şey olmaz. Şimdi, tabii daha başka bir iki şey daha okuyalım bak. Peygamber Efendimizin acaba hayatı nasıldı?

دَخَلَ عُمَرُ وَهُوَ عَلَى حَصِيرٍ وَقَدْ أَثَّرَ فِي جَنْبِهِ
الشَّرِيفِ فَبَكَى عُمَرُ فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
وَسَلَّمَ مَا يُبْكِيكَ يَا عُمَرُ؟ قَالَ: ذَكَرْتُ كِسْرَى

وَقِيَصَرَ وَمَا كَانُوا فِيهِ مِنَ الدُّنْيَا وَأَنْتَ رَسُولُ اللَّهِ
صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَقَدْ أَثَرَ بِجَنْبِكَ الشَّرِيطُ
أَوْلِيكَ قَوْمٌ يَا عُمَرُ قَدْ عَجَلْتُ لَهُمْ طَيِّبَاتُهُمْ فِي
حَيَاتِهِمُ الدُّنْيَا وَنَحْنُ قَوْمٌ أُخِرْتُ لَنَا طَيِّبَاتُنَا فِي
الْآخِرَةِ

*Dehale Ömer. Radiyallahu anhü alen
nebiyyi sallallahu aleyhi ve sellem. Hazreti
Ömer radiyallahu anh, Peygamber Efendimizin
yanına girdi. Peygamber Efendimiz'in
bulunduğu yere girdi. geldi.*

"Ve hüve alâ hasîrin"

Resûlullah Efendimiz bir hasır üzerinde
yatmıştı. O içerde.

"Ve kad essera fî cenbihi'ş-şerîfi"

Ve hasır Resûlullah Efendimiz'in
vücudunun yan tarafına tesir etmişti, iz
bırakmıştı. Hasırda yatmış, yatakta değil, kuş
tüyü yatakta değil, pamuk yatakta değil,
hasırın, düz hasırın üstünde yatmış. İz
bırakmış, kırmızı kırmızı yüzünde, vücudunda
hasır.

"Fe-bekâ Ömer"

Hazreti Ömer *radiyallahu anh* ağladı. Hazreti Ömer ağlayacak bir insan mıydı?

Kapıdan sığmazdı. Bahadır, geniş omuzlu, pazulu, güçlü kuvvetli kimsenin karşısına çıkmaya cesaret edemeyeceği bir kimse. Yayını vurdu mu karşısındakinin kafasını kıran bir kimse. Öyle bir kimse.

Niye ağlıyor?

Allah insanın kalbine yumuşaklık verdi mi?
İçine irfan, marifet verdi mi?

Gönlü canlı oldu mu ağlar insan. O zaman adam da ağlar, sakallı da ağlar, bıyıklı da ağlar. Ağlar ama o ağlayış bir başka ağlayış. O duyguluk, hayat alameti. İçeride yaşayış var. Canlı içerisinde duygulanıyor. Resûlullah'ı o halde görünce ağladı Hz. Ömer *radiyallahu anh*.

Fekâle'n-nebiyyü sallallahu aleyhi ve sellem:

"*Mâ yübkîke ya Ömer*"

Ya Ömer seni ne ağlatıyor?

Hangi sebepten ağlıyorsun sen?

Ne var da ağlıyorsun? diye sordu Hazreti Ömer *radiyallahu anh*.

"*Kâle zekertü Kısra ve Kayser, ve mâ kânû fîhî mine'd-dünyâ ve ente Rasûlüllâhi*

sallallahü aleyhi ve sellem ve kad essra bicenbike'ş-şerîtü."

Dedi ki; Yâ Resûlallah! İnan hükümdarı Kısra'yı hatırladım, Rum diyarının hükümdarı Kayser'i hatırladım, onların içinde buldukları dünya nimetlerini, izzetlerini, lezzetlerini hatırladım. Sen ki Allah'ın Resûlüsün, sana salât- u selâm olsun, senin şu haline bak, senin sağına soluna hasırın çizgileri, çizgileri tesir etmiş. Ona ağladım dedi. Dayanamadı. Biliyor tabi dünyayı, yani o tarafları, şeyleri, gün görmüş bir insan olarak.

"Fekâle'n-nebiyyü sallelallahü aleyhi ve sellem"

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* ona dedi ki:

"Ulâike kavmün Yâ Ömer!" Onlar bir topluluktur ki,

"Kad üccilet lehüm tayyibâtühüm fî hayâtihimü'd-dünyâ"

Bu dünya hayatında onların hoşlukları kendilerine buradayken verilmiş. Bu dünyada verilmiş. Ahirette?

Ahirette bir şey yok. Dünyadayken verilmiş. Yaşıyorlar işte, salonlarda yaşıyorlar, tahtlarda oturuyorlar, başlarına zeberjetli,

zümürtlü, elmaslı taç giyiyorlar, ellerinde yüzükler, efendim, asası bilmem pırlantalı, kakmalı, murassa, üstündeki kaftanı atlas işlemeli vesaire. Eh, bu dünyada hoşluklar onlara verilmiş, ahirette bir şey yok.

"Ve nahnü kavmün"

Biz de bir grup, bir topluluğuz, Allah'ın bir zümresiyiz ki biz de,

"Ühhiret lenâ tayyibatünâ fi'l-âhireti"

Bizim hoşluklarımız, iyiliklerimiz de ahirete tehir olundu. Orada verilecek. Aldırma. Bu dünya hayatı böyle gelir geçer, aldırma ya Ömer, önemi yok demek istedi Peygamber Efendimiz. Sade bir hayat sürdü. Peki Resûlullah Efendimiz hasır üzerinde yaşamayıp da, kuş tüyü yastık yatak üzerinde yaşayamaz mıydı?

Yok muydu acaba?

Arabistan olur ya hani çöl, o zaman metallerin gelmesi gitmesi de kolay değil. Acaba o zaman orada bir şey yok muydu?

Böyle bir yumuşak yatak yok muydu ki, Resûlullah'ın mübarek efendim vücudu incinmese de şöyle rahatça yatsaydı?

Zaten üzülüyor. Harplere gidiyor, darplere gidiyor, sıkıntılar çekiyor, oruç tutuyor. Bari

yatarken rahat uyusaydı. Ensardan bir hanım geldi. Peygamber Efendimiz'in yattığı şeyi görünce dayanamadı. Dedi ki ben bir yatak göndereyim. Güzel bir yatak gönderdi Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'e.

Demek ki güzel yatak vardı, yok değil, vardı. Resûlullah Efendimiz o gece o yatağın üstünde yattı, ertesi gün o yatağı sahibine geri gönderdi. Dedi ki gece namazıma mani oldu, kaldırtmadı. Rahat uyuyunca, hani biz güzel yaylı karayoluya bir yatıyoruz, bir yaylanıyor, nereye kadar gittiğimizin farkında değiliz. Aşağı kadar bir yaylanıyor. Ama ne zararı oluyor onun?

Gece namazı ne, sabah namazı bile gidiyor. Rahat uyku, derin bir uyku yani kuyunun dibinden çıkar gibi çıkartması lazım birisinin seni gelip de kalk sabah namazının vakti oldu filan diye o rahat yatakta, Resûlullah Efendimiz reddetti. Peki o yatağı reddetmiş. Peki Allah Teâlâ Hazretleri daha başka bir şey vermedi mi, vermez miydi?

Eline çok mal geçti Resûlullah Efendimizin. Çok mülk geçti, çok imkan geçti. Hepsini dağıtırdı. Hepsini dağıtırdı. Bir gün Hz.

Ali *radiyallahu anh* ile Fatıma- tüz Zehra *radiyallahu anh'a* ikisi Resûlullah Efendimiz'e geldiler. Kim bu şahıslar?

Birisi Peygamber Efendimiz'in sevgili kızı, cennet hatunlarının efendisi Hz. Fatıma. Ötekisi de Peygamber Efendimiz'in ilk müminlerden amcazadesi, damadı Hz. Ali Efendimiz. Yani en yakınları, ondan daha yakın mümkün değil. Birisi canı ciğeri kızı, ötekisi de Müslümanların ilki, Hayber fatihi, Allah'ın arslanı Hazreti Ali Efendimiz *radiallahu anh*.

Şimdi niye geldiler?

Ellerini açtılar, dediler ki babamız, babaları ya, şu elimize bak, ip çekmekten, evde değirmen döndürmekten buğday öğüteceğiz diye elleri yara olmuş. Hz. Ali Efendimiz de yardım ediyor, bak yani kazak erkeklerin kulağı çınlasın. Öyle şey yok yani, kadın da erkek de işte beraber yuvayı kurmuşlar, şey yapacaklar, elleri yara olmuş gösterdiler. Dediler ki ellerimiz yara oluyor, ev işlerini yapmak, suyu çekmek, omuzunda getirmek, buğdayı öğütmek, şunu yapmak, bunu yapmak, bize bir köle versen de, harplerde kazanılmış köleler var. Köleyi isterse öldürür. Çünkü o silah çekmiş, karşısına gelmiş müslüman'ın, öldürmek

istemmiş, öldürememiş müslüman'ı. Müslüman onu yakalamış. Şimdi sen karşında sana silah çekmiş, sana kılıç sallamış bir insanı öldürme hakkın yok mu?

Var. Ama müslüman onu öldürmemiş, esir almış. Hadi hayatını bağışladım. O zaman köle, çalışması lazım yani ona. Çalıştırmışlar. Şimdi o kölelerden bir tanesini ver bize, bizim ev işlerimizi yapsın. Birkaç rivayet var, bir keresinde diyor ki ben size bazı sözler öğreteyim, bazı tesbihler öğreteyim, onları yapın. İnsanın kendi işini kendisinin yapması daha iyidir diyor Peygamber Efendimiz. O Sübhanallah, El-hamdülillah, Allahu Ekber demeyi tarif ediyor onlara. 33 defa Sübhanallah dersin, namazın arkasından 33 defa Elhamdülillah dersin, 33 defa Allahu Ekber dersin. Bu senin için daha hayırlıdır. Böyle tavsiye etmiş. Demek ki o duaların da faziletleri var. O da ayrı bir alem. Onu da ayrıca inşallah anlatırız. Efendim, fakat netice itibariyle o köleyi vermedi. Siz bu kendi işlerinizi kendiniz yapın. Öyle bu daha hayırlıdır dedi. Kendi öz kızına, kendi öz damadına hizmetçi vermedi. Olduğu halde. Daha başka rivayetler de var, başka başka

seferlerde de demek ki belki birkaç defa geldiler.

Bir seferinde de diyor ki, Ashâb-ı Suffe diye bazı kimseler vardı. Peygamber Efendimizin evleri barkları olmadığı için mescidinin bir köşesinde yatarlardı geceleri. Ev yok, bark yok. Üstlerinde başlarında giyimleri, kuşamları, yukarısını çeksen aşağısı açılır, aşağı çeksen yukarısı açılır, daracık kıyafetler, az bez, imkanları şey, parası pulu yok, yiyeceği, içeceği yok kimseler. Ama Kur'an-ı Kerim öğrenmek için, Hadis-i Şerif öğrenmek için, dinin inceliklerini öğrenmek için Peygamber Efendimizin çevresinde dururlardı. Dedi ki, onların geçimlerini sağlayamadım, bu köleleri satacağım da onların paralarıyla bu zavallıların karınlarını doyuracağım dedi. Bak başkalarını, başka Müslümanları, yani dini tahsil gören, Allah yolunda dini bilgisini arttıran kimselere geçindireceğim diye o köleleri vermedi kendi şeylerine. Tabii köle çalıştırmak, başkasının hakkını şey yapmak, efendim üzerine geçirtmek falan gibi şeyler de iyi olmadığından reva görmedi kendi kızına, kendi damadına. Aslında köle çalıştırmak mı iyi, çalıştırmamak mı iyi?

Çalıştırmamak daha iyi. Çünkü kıyamet oldu mu ne kölelik kalır, ne efendilik kalır. Herkes Allah Teâlâ Hazretleri'nin huzurunda hakkını ister insanlar. Resûlullah Efendimiz hiç kızının, oğlunun öyle güç durumda olmasına razı olur mu?

Asıl öyle hikmetleri de var işin içinde. Çünkü kıyamet gününde öyle bir gün olacak ki, âyet-i kerîmede şöyle bildiriliyor, Bismilla-hirrahmanirrahim.

يَوْمَ يَفِرُّ الْمَرْءُ مِنْ أَخِيهِ وَأُمِّهِ وَأَبِيهِ وَصَاحِبَتِهِ

وَبَنِيهِ

Yevme yefirru'l- mer'ü min ehîhi. O gün ki kişi kardeşinden kaçacak.

Ve ümmihî ve ebîhi. Anasından babasından, firar edecek, kaçacak. Karşıdan gördü mü aman hakkını ister diye firar edecek.

Ve sâhibetihî ve benîhi.

Zevcesinden, çoluk çocuğundan kaçacak.

لِكُلِّ امْرِيٍّ مِنْهُمْ يَوْمَئِذٍ شَأْنٌ يُغْنِيهِ

Li-küllî'mriin minhüm yevmeizin şe'nün yüğnîhi.

O gün herkesin kendisini meşgul edecek bir derdi, bir işi olacak. İşte o gün, o gün o

sıkıntıya düşmesinler diye de, Allah'u alem, o sıkıntıyı çekmesinler. Varsın elleri nasırlansın da kimsenin hakkı üzerinde kalmasın diye düşündü. İşte Resûlullah Efendimiz, elinde bir şey olmadan insanın fakirliğe tahammül etmesi gene güzel bir şeydir ama çok önemli değildir. Elinde bir şey yok, ne yapsın sabrediyor. Yani para yok, pul yok, yiyecek yok, giyecek yok, içecek yok ama eline bir taraftan böyle dere gibi gelirdi, bol miktarda gelirdi, gene kullanmazsa o zaman o çok önemli bir şey. Fevkalade önemli.

Bir kere Cebrail aleyhisselam geldi, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretlerine dedi ki, Ya Resûlallah, dilersen şu Mekke'nin dağlarını senin için Allah Teâlâ Hazretleri altın yapacak. Dedi. Yok dedi, ben bu halimden memnunum. Bir gün tok durayım, bir gün oruç tutayım, buna razıyım dedi. Allah Teâlâ Hazretleri seni Hazreti Süleyman gibi hem zengin hükümdar şeklinde hem de peygamber olmak ile böyle bir fakr-u zaruret hayatı süren bir peygamber olmak arasında serbest bıraktı. Hangisini istersen seç.

Süleyman aleyhisselam peygamber değil mi?

Peygamber.

Hükümdar değil mi?

Hükümdar. Emrine kuşlar, rüzgarlar, dağlar tahsis edilmiş. Süleyman aleyhisselam. O mütevazı hayatı tercih etti Peygamber Efendimiz. İstemedi, yani isteseydi bir şey olmadan alabilirdi hepsini. Yani gene de peygamberliğine bir zarar gelmeden alabilirdi. Demek ki onun o hayat tarzından çıkan mana şudur ki, şu dünya hayatı ve şu dünyanın şu zevkleri gaye olarak alınmaya değmez. Gaye olarak alınmaya değecek bir şey varsa o da ahiret hayatıdır. Bizim eğer aklımız varsa, eğer kalbimiz varsa, eğer şuurumuz varsa, eğer biraz ölçüp biçip de doğruyu eğriden seçebilecek bir zihniyete sahipsek, elimizdeki şu hayat nimeti elden gitmeden, şu fırsat, şu kazanç fırsatı tükenmeden ahiretimizi imar etmeye bakarız. Ahiretimizi kazanmaya bakarız, bu dünyada günümüzü gün etmeye bakmayız. Bırakırız bu dünyayı ehline, bu dünya ehline kalsın, Du-cihanı ehline verdim hemen, dediği gibi İbrahim Hakkı Erzurumlu Hazretlerinin.

Biz Allah Teâlâ Hazretlerinin rızasını talep ederiz. Allah Teâlâ Hazretleri bize akıllı, şuurlu kimseler eylesin. Şimdi biz

müslümanların çeşit çeşit düşmanları vardır. Allah'ın rızasını kazanmak isteyen, has halis müslüman olmak isteyen bir insanın birkaç tane düşmanı vardır belli başlı. Her zaman da söylüyoruz. Söyleyeceğiz çünkü Kur'an-ı Kerîm'de de müteaddit ayetlerde zikrediliyor. Eh Kur'an-ı Kerîm'de söylenen bir şeyi tekrar tekrar söylemekte bir mahsuru yok. Başlıca düşmanlarımızdan birisi şeytandır. Çok aldatır bizi. Çok günahlar işlettiriyor bize. Onu düşman bilip ona uzak durmamız lazım. İkinci düşmanımız kendimizdir. Kendimiz, nefsimiz yani bize, bizim kendimizin yaptığımız zararı cümle âlem başımıza üşüşse yapamaz. Bizim kendimize verdiğimiz zarar var ya, O tembellikler, o gafletler, o yan gelip yatmalar, o uyuşukluklar, o böyle şuursuzluklar, o gafletler, o böyle nasihat dinlememeler, gerekli tedbirleri almamalar, işte o nefis işte bu yaptırtıyor içerden. İkinci düşman o. Üçüncü düşman da işte bu dünyadır. Bu dünya, bu süslü dünya, şu bağlar, bahçeler, ağaçlar, çiçekler, paralar, otomobiller, mallar, mülkler, insanları Allah Teâlâ Hazretlerinin yolundan alıkoyan bir düşmandır. Eğer bunları gözünden silersen,

gönlünden def edip çıkartırsan, Allah'ın rızasını düşünürsen.

وَابْتَغِ فِيمَا آتَاكَ اللَّهُ الدَّارَ الْآخِرَةَ وَلَا تَنْسَ
نَصِيبَكَ مِنَ الدُّنْيَا وَأَحْسِنْ كَمَا أَحْسَنَ اللَّهُ إِلَيْكَ

Vebteği fîmâ âtâke'llâhü'd-dâra'l âhirate ve lâ tense nasîbeke mine'd-dünyâ ve ahsin kemâ ahsene'llâhü ileyke. (Kasas Suresi 77. Ayet)

Âyetinde olduğu gibi, bunları Allah Teâlâ Hazretleri'nin rızasını kazanmakta bir vasıta olarak kullanırsan, para vermiş Allah, çeşme yaptır, yol yaptır, fukarayı besle, bir fakirin gönlünü hoş et, Evine dostlarını arkadaşlarını çağır bir ziyafet çek. Varsın beraber yiyin, birazcık bankada paran olmayıversin. Kesendeki para biraz eksik olsun, nasıl olsa yarın gene Allah rıziksız bırakmaz ki kulu. Biraz böyle yiyerek, yedirerek, başkalarına hayır ve hasenat yaparak insan ahiretinin böyle şeyini, garantisini sağlamaya çalışırsa akıllıca hareket olur. Aksi takdirde toplayacağım, biriktireceğim derken biriktirir hakikaten. Biriktirmez değil de mirasçılar yer. Kendisi yemez, kendisi faydalanmaz, kendisi ahireti için gerekli şeylerde kullanmaz da, mirasçılar

arkasından güzelce yiyiverirler. Mirasçılar yerler, hesabı ondan sorulur. Sen bu paraları nereden topladın diye.

Allah Teâlâ Hazretleri cümlemizi nevmi gafletten, gaflet uykusundan ikaz eylesin, uyandırsın...

Fatiha-i Şerife mea'l-i besmele.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

18. 08. 1982

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
KÜRSÜ